

Hegyi Dorka – Fülöp Judit

Hol találjuk a Bogáncs utcát?

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy család. Ez a család nagyon szeretett volna állatokat tartani.

Egyik délután elindultak sétálni. Útközben rátaláltak egy kóbor kutyára. A kutyának volt egy nyakörve, amelyre rá volt írva „Bogáncs”.

A család azt hitte, hogy a Bogáncs utcában lakik a kutya gazdája. Úgy gondolták elindulnak megkeresni a Bogáncs utcát, de abban a városban, ahol a család élt, sehol sem találták. Ezért hazamentek, hogy összecsomagoljanak és megkeressék a kutyus gazdáját.

Mentek, mendegéltek. Már két napja gyalogoltak és nem tudták hol járnak. Végül elértek egy erdőhöz. Már nagyon sötét volt, s lefeküdtek a fűbe aludni.

Éjszaka egy huhogó bagoly zavarta fel őket álmukból. Felkeltek és megpróbálták elcsitítani a baglyot. De a bagoly nem hallgatott el. A család megértette, hogy a madár barátokat szeretne. Ő volt Uhu, a kíváncsi egérfogó. A család nem tudta, hogy honnan szerezzenek neki barátokat. Eszükbe jutott, hogy ők is lehetnének a barátai. Megkérdezték, hogy mit szólna az ötlethez. A bagoly hozzájuk szegődött és elindultak együtt megkeresni a Bogáncs utcát.

Sokáig gyalogoltak, mikor szembetalálkoztak egy öregemberrel. Érdeklődtek, hogy hol találják a Bogáncs utcát. Az öregember azt válaszolta, hogy ebben a faluban nincs. Ezért a család, nem tudta, hogy hol keresgéljen tovább.

Elsétáltak a vízpartig. Lent a vízparton Lutrát faggatták. A kis vidra még nem hallott erről az utcáról, a kutyus sem volt neki ismerős.

Lutra tovább küldte őket Csihez, a kislefcskéhez, aki sokat repül és fentről mindent lát, tájékozott.

Uhu megkérdezte a fcskét.

Csi ismerte a kutyát, sokszor beszélt vele, találkoztak az árok partján, a vadkörtefa alatt is. De sajnos nem tudta megmondani, hol van a szegény állat otthona. A család gondterhelten bandukolt tovább.

Odarepült hozzájuk Kele, a gólya.

A gólya már nem félt az emberektől, hiszen ők gyógyították meg beteg szárnyát. Felajánlotta segítségét a családnak.

- Kelep, kelep. Nézzünk szét Uhuval a nádason túl is!

- Jó gondolat, - mondta Uhu.

Elküldte Kelét a nádason túlra. A gólya szomorúan repült vissza, sajnos csak Matula bácsi üres kunyhóját látta. Azt javasolta, hogy beszéljenek Matula bácsival. Ő jó ember, minden állaton és emberen segít.

Uhu előre repült, a család követte.

Matula bácsi éppen a csónakban ült és a fűzfák lombjai alatt horgászott. A szákban már néhány ponty fickándo

- Mit kerestek? – kérdezte az ismeretlenektől.

Az édesapa válaszolt.

- Egy Bogáncs nevű utcát keresünk.

- Biztos, hogy így hívják? – kérdezte Matula bácsi.

- Bogáncs utca. Biztos, hogy ez az utca neve. – mondta az édesapa.

- Sajnos nem tudok olyan utcáról, hogy Bogáncs utca. De tudom, hogy ebben a dologban ki tudna segíteni. Forduljatok Vukhoz, a rókához. Ő nagyon okos és mindent tud. – javasolta Matula bácsi.

A család megkereste az erdőben Vukot. Sajnos ő sem hallott a Bogáncs utcáról.

Vahurhoz küldte a családot.

A család felkereste Vahurt az erdészháznál. A kutya nagyon barátságosan fogadta a látogatókat. Vahur egy kis gondolkodás után azt felelte.

- Ennek a kutyának nincs gazdája. Ő árva kutya. A felirat a nyakörvén pedig a neve.

- Hát ez nagyon szomorú. De hát akkor mit csináljunk Bogánccsal? Esetleg hazavihetnénk és befogadhatnánk?- kérdezte édesanya.

- Ez nagyon jó ötlet – mondta az édesapa, és azzal elindultak haza.

Az az ötlet jutott édesapa eszébe, hogy a házuk végébe építenek egy állatkertet. De mindenképp szükségük volt egy gondozóra, aki jól ismerte és persze nagyon szerette az állatokat. Az jutott eszükbe, megkérdezik Matula bácsit, hogy el vállalja-e a feladatot. Matula bácsi igent mondott és csatlakozott a csapathoz, akik nagy terveket szövögetve bandukoltak hazafelé. Amikor hazaértek, rögtön el kezdték építeni az állatkertet. Elhívták az összes állatot, akikkel hosszú útjuk során találkoztak.

Hamarosan meg is nyitott a Bogáncs nevű állatkert, így ha Bogáncs utca nem is lett a városban, de egy állatkert megörökítette a kedves, csahos, bozontos fekete kutyus nevét örökre.